

SBĚRATEL

RUTH

ZTRACENÝCH

HOGANOVÁ

VĚCÍ

Hřejivý, vtipný a moudrý. Toto je kouzelný
román, do kterého se zamilujete.

RONALD FRAME, SPISOVATEL

HOST

KAPITOLA 1

Charles Bramwell Brockley seděl sám a bez jízdenky v odpoledním vlaku z London Bridge do Brightonu. Když souprava s kodrcáním zastavovala ve stanici Haywards Heath, plechovka od sušenek Huntley & Palmers, ve které cestoval, nejistě poskakovala na okraji sedadla. Bezpochyby by skončila na podlaze vagonu, kdyby ji na poslední chvíli nezachytila čísi bezpečná náruč.

Byl rád, že je konečně doma. Jeho Padova byla solidní viktoriánská vila z červených cihel. Po šikmé střeše verandy se z obou stran pnuly keře zimolezu a klematisu. Chladný prostor rozlehlé vstupní haly provoněné růžemi přinášel úlevu od neúprosného žáru odpoledního slunce. Postavil tašku na zem, klíče uklidil do zásuvky malého stolku a panamák odložil na věšák. Byl k smrti unavený, ale tichý dům působil na duši jako balzám. Vila byla tichá, ale nikoliv bez života. Stojací hodiny pravidelně odtikávaly ubíhající čas a zdálky bylo slyšet vrčení stařícké ledničky. Kdesi v zahradě zpíval kos. Všudypřítomné zvuky moderní technologie byste však v domě hledali marně — žádný počítač, televize, DVD nebo CD přehrávač. Jediné spojení s vnějším světem představoval starý bakelitový telefon a rádio. V kuchyni otočil kohoutkem, nechal odtéct vodu, dokud nebyla ledově chladná, a naplnil sklenici až po okraj. Na gin s limetkovou šťávou bylo ještě příliš brzy, na čaj zase příliš horko. Laura už pro dnešek skončila, ale nechala mu na stole vzkaz a v ledniče šunkový salát k večeři. Zlatíčko. Vyprázdnil sklenici na jeden zátah. Potom se vrátil do haly, vytáhl z kapsy u kalhot osamocený klíč a odemkl těžké

dubové dveře. Sebral ze země svoji tašku, vstoupil do místnosti a opatrně za sebou zavřel. Police a šuplíky, police a šuplíky, police a šuplíky; tři ze čtyř stěn jimi byly zcela pokryté. Všechny policičky byly zaplněné do posledního místa a zásuvky doslova praskaly ve švech. Každý z pečlivě označených předmětů, které za posledních čtyřicet let nasbíral, zde našel nový domov. Krajkové záclony zatažené přes francouzské okno rozptýlily příliš jasné světlo odpoledního slunce. V jediném paprsku, jemuž se podařilo proniknout skrze látku, tančily třpytivé částičky prachu. Muž vytáhl z tašky plechovku od sušenek Huntley & Palmers a opatrně ji postavil na obrovský mahagonový stůl. Uvnitř se nacházela světle šedá hmota s texturou připomínající zrnka hrubého písku. Právě takový popel rozprášil před mnoha lety v růžové zahradě za domem. Tohle ale určitě nebudou lidské ostatky. Přece by je někdo neodložil ve vlaku v plechovce od sušenek? Opět víčko přiklopil. Snažil se ji odevzdat na nádraží, ale průvodčí ho ujistil, že jde jen o další nádobu plnou smetí, a doporučil mu, aby ji vyhodil do nejbližšího odpadkového koše.

„To byste se divil, co lidi dokážou nechat ve vlaku,“ řekl a kývnutím se s Anthonym rozloučil.

Anthonyho už ve skutečnosti nic překvapit nemohlo, ale ztráta, ať už velká, nebo malá, ho pokaždé dojala. Vytáhl ze šuplíku hnědý papírový štítek na zavazadla a plnicí pero se zlatým hrotem. Černým inkoustem pečlivě napsal nejprve datum, čas a poté místo, vše velmi osobitým způsobem.

**PLECHOVKA OD SUŠENEK HUNTLEY & PALMERS
S LIDSKÝM POPELEM?
NALEZENA V ŠESTÉM VAGONU ZEPŘEDU, VE VLAKU
ODJÍŽDĚJÍCÍM VE 14.42 Z LONDON BRIDGE DO BRIGHTONU.
ZESNULÝ NEZNÁMÝ. BŮH MU ŽEHNEJ,
AŽ ODPOČÍVÁ V POKOJI.**

Než plechovku jemně zasunul na jedno z prázdných míst na polici, naposledy její víčko něžně pohladil.

Hodiny v hale právě odbíjely čas na gin s limetkovou šťávou. Vytáhl z ledničky pár kostek ledu a šťávu z limet a obojí si spolu se zelenou koktejlovou sklenicí a malým talířkem oliv odnesl na stříbrném tácu do zimní zahrady. Neměl hlad, ale doufal, že by tak mohl povzbudit svůj apetit. Nechtěl Lauru zklamat a nechat její pečlivě připravený salát nedotčený. Odložil podnos a otevřel okno do zahrady za domem. Zvedl jehlu nádherného starobylého dřevěného gramofonu se širokou zlatou rourou a opatrně ji umístil na lékořicově zbarvenou desku. Hlas Ala Bowllyho se linul vzduchem ven do zahrady, kde se hlásil o slovo i kosí pěvec.

Myšlenky jen na tebe.

Tohle byla jejich píseň. Složil své dlouhé povadlé končetiny do pohodlného černého koženého křesla. V nejlepším věku býval urostlý muž majestátní postavy, ale s přibývajícimi roky mu svalstva pomalu ubývalo a kůže na pažích ochable visela dolů. Se sklenkou v jedné ruce připil ženě na fotografii ve stříbrném rámečku, kterou svíral v té druhé.

„Na zdraví, na zdraví, moje milovaná!“

Usrkl svého nápoje a s láskou toužebně políbil chladné sklo fotky. Pak ji odložil na příruční stolek. Nebyla to klasická kráska; mladá žena s vlnitými vlasy a velkýma tmavýma očima. Ale ty oči zářily i ze zašlého černobílého obrázku. A právě oči jí propůjčovaly zvláštní půvab, jenž na něj i po tolika letech působil mocným kouzlem. Byla mrtvá už čtyřicet let, ale stále představovala celý jeho život. Její smrt kupodivu dala jeho existenci nový smysl. Z Anthonyho Peardewa se stal Sběratel ztracených věcí.

KAPITOLA 2

Laura se cítila ztracená a zoufale osamělá. Nad vodou ji tak tak držela nešťastná kombinace prozacu, rulandského šedého a předstírání, že se vlastně vůbec nic nestalo. Žádná Vincova aférka se nikdy nepříhodovala. A uprostřed tohoto neradostného období se náhle, zčistajasna, objevila záchrana v podobě Anthonyho Peardewa a jeho vily.

Když vyjela nahoru a zaparkovala před domem, počítala, jak dlouho už tady pracuje. Pět, ne, skoro šest let. Tenkrát seděla v čekárně u lékařky, neklidně listovala časopisy a vtom její pozornost upoutalo jedno z čísel magazínu:

*Hledá se hospodyně/osobní asistentka
pro spisovatele šlechtického původu.
Životopisy prosím zasílejte na adresu
Anthony Peardew — P. O. Box 27312*

Do čekárny vcházela pevně rozhodnutá požádat lékařku o další prášky, jež by jí pomohly lépe snášet její mrzkou existenci. Dveře však zavírala s rozhodnutím ucházet se o práci, která by jí, jak se zdálo, mohla od základů změnit život.

Když otočila klíčem v zámku a vkročila do domu, jako vždy ji přivítal klid a mír. Došla do kuchyně, naplnila konvici vodou a postavila ji na sporák. Anthony by měl být na své ranní procházce. Včera ho vůbec neviděla, protože jel do Londýna za svým právníkem. Čekala, až voda začne vařit, a mezitím procházela úhledně srovnanou hromádku papírů, kterou jí tam Anthony zanechal k vyřízení: několik účtů na zaplacení, pár dopisů, na něž měla jeho jménem

odpovědět, a prosba, aby mu dojednala návštěvu u lékaře. Pocítila bodnutí úzkosti. Během posledních měsíců se snažila předstírat, že nevidí, jak Anthony chřadne. Jako umělecký portrét ponechaný příliš dlouho na ostrém slunečním světle, který postupně ztrácí jasnost a barvu. Před lety, když s ní vedl přijímací pracovní pohovor, to byl ještě vysoký svalnatý muž s hustými tmavými vlasy, fialkovými očima a hlasem jako James Mason. Vypadal daleko mladší než na svých osmašedesát let. V okamžiku, kdy Laura poprvé překročila práh, se do pana Peardewa i jeho domu zamilovala. Nešlo však o žádnou romantickou lásku, ale spíš o hlubokou náklonnost dítěte k oblíbenému strýčkovi. Jeho jemná síla, klidné způsoby a bezchybná zdvořilost byly vlastnosti, které se, byť trochu pozdě, naučila u mužů oceňovat. Jeho přítomnost jí vždy zvedla náladu a díky němu si znovu začala cenit života jako už dávno ne. Byl pro ni pevnou, uklidňující konstantou, podobně jako Big Ben či královna Alžběta. Ale po celou dobu zůstával mírně odtazitý. Jistou část své osobnosti před ní nikdy neodhalil, nechával si pro sebe jakési tajemství. Lauře to nevadilo. Důvěrné fyzické i citové vztahy jí až doposud přinášely jenom zklamání. Pan Peardew byl skvělý zaměstnavatel, z něhož se časem stal drahý přítel Anthony. Přítel, který si ji však nikdy nepřipustil příliš k tělu.

Co se Padovy týká, jiskra mezi domem a Laurou přeskočila díky jednomu nenápadnému prostírání. Během přijímacího pohovoru jí Anthony připravil čaj. Přinesl jej do zimní zahrady — čajovou konvičku s roztomilým džbánkem na mléko, cukřenku a kleštičky, šálky a talířky, stříbrné čajové lžičky, sítko na čaj se stojánkem. Vše servírováno na podnose s prostíráním. A tohle prostírání, čistě bílý ubrousek s krajkovým lemováním, bylo pro Lauru rozhodující. Padova byla domem, kde všechny tyhle předměty, včetně krajkového ubrousku, tvořily součást každodenního

života. A pan Peardeew vedl přesně takový každodenní život, po jakém Laura toužila. Vince se jí vždy vysmíval a její pokusy o zavedení podobných zvyků do jejich vlastního domova shazoval. Když už si náhodou musel uvařit čaj sám, nechal použitý sáček ležet na kuchyňském odkapávači. Mléko a ovocný džus pil přímo z krabice, druhou rukou přitom poklepával na dvířka ledničky jako nějaký náladový teenager. U stolu se choval jako ve středověku. Hlasité říhání ztělesňovalo jeho druh humoru, prdění mělo zase zřejmě navodit dobrou náladu. Nejspíš mohla být ráda, že se vůbec obtěžoval používat nůž a vidličku, ačkoliv zřídkakdy společně. Nůž však měl dvojí funkci — často sloužil také jako nástroj k čištění nehtů. Pro Vince by látkové prostírání bylo jen terčem posměchu. Stejně jako sama Laura.

Pohovor se konal v den jejich jednatřicátých narozenin a byl překvapivě stručný. Pan Peardeew se zeptal, jak má ráda čaj, a potom ji obsloužil. Z každé strany poté padlo ještě několik otázek, po jejichž zodpovězení starší muž nabídl Lauře práci a ona nabídku přijala. V tom okamžiku začala znovu doufat v lepší budoucnost.

Tok jejich vzpomínek prořálo pískání konvice. Laura si odnesla čaj spolu s prachovkou a leštěnkou do zimní zahrady. Uklízení nesnášela, obzvlášť když ještě bydlela s Vincem. Ale tady, v tomto domě, utírala každé zrnko prachu s láskou. Když sem přišla poprvé, dům a všechno v něm bylo lehce zanedbané. Ne snad špinavé či zchátralé, prostě jen opomíjené. Značná část pokojů se vůbec nevyžívala. Anthony trávil většinu času v zimní zahradě nebo ve své pracovně a nikdy neměl v domě hosty, kteří by pobývali v ostatních místnostech. Pomalu, s láskou a jemností sobě vlastní, přivedla Laura dům, jeden pokoj po druhém, zpět do života. S výjimkou pracovny, jejíž práh nikdy ani nepřekročila. Anthony jí hned na začátku řekl,

že do pracovny kromě něj nikdo nesmí, a pokud byl pryč, dveře byly vždy zamčené na klíč. A ona se na nic nevyptávala. Ale všechny ostatní pokoje udržovala v nablýskané čistotě, připravené k použití pro nečekané hosty. Jenže nikdy nikdo nepřišel.

V zimní zahradě zdvihla Laura ze stolku fotografii ve stříbrném rámečku a leštila ji tak dlouho, dokud se stříbro i sklo neblýskaly jako nové. Anthony jí řekl, že žena na obrázku se jmenovala Therese, a Laura byla přesvědčená, že ji velmi miloval, protože její tvář na ni shlížela z jediných tří fotografií v celém domě. Byly to kopie obrázků, na nichž pózovali Anthony a Therese společně. Druhá stála na jeho nočním stolku a třetí na toaletce ve velké ložnici vzadu v domě. Za celou dobu, co Laura pro Anthonyho pracovala, ho nikdy neviděla tak šťastného jako na těch fotkách.

Když ji Vince opustil, první věcí, kterou Laura udělala, bylo, že mrskla jejich velkou zarámovanou svatební fotografií do odpadkového koše. Ještě než s ní ale nadobro skoncovala, podpatkem zašlapala každý kousíček rozbitého skla do jeho samolibé tváře. Byl to naprostý idiot. Tehdy si to poprvé přiznala, dokonce i sama sobě. Ale necítila se o nic líp. Jenom to dokazovalo, jak slabá a hloupá musela být, že s ním vydržela tak dlouho.

Když Laura skončila v zimní zahradě, prošla vstupní halou a začala umývat schodiště. Cestou hadříkem stírala zlatavé částičky prachu z dřevěného vyřezávaného zábradlí. Často o Anthonyho pracovně přemýšlela. Tahle tajemná místnost ji samozřejmě nenechávala chladnou. Ale respektovala jeho soukromí, stejně jako on respektoval její. Největší pokoj nahoře v patře byl nejkrásnější, s obrovským arkýřovým oknem s výhledem do zahrady za domem. Právě tento pokoj Anthony sdílel s Therese, ale nyní spal v menším pokoji hned vedle. Laura otevřela okno, aby do pokoje vpustila trochu čerstvého vzduchu.

Růže dole v zahradě byly v plném květu: šarlatové, růžové i krémové lístky se vlnily ve větru, na okolních záhoncích se třepotaly pivoňky, jejichž krásu ještě zvýrazňovaly špičaté okvětní plátky safírově zbarvené ostrožky. Vůně růží se vznášela ve vzduchu a Laura ten opojný parfém zhluboka vdechovala. Tenhle pokoj vždycky voněl po růžích. Do konce i uprostřed zimy, kdy zamrzlá zahrada tvrdě spala a okna neprodyšně uzavírala mrazivá krusta ledu. Laura se narovnala, uhladila už tak dokonale upravené přehozy na posteli a natřepala polštářky na pohovce. Flakonky ze zeleného skla rozestavené na toaletním stolku se ve slunečním světle třpytily, ačkoliv na nich ležela tenká vrstva prachu. Ne všechno v pokoji však bylo dokonalé. Malé modré smaltované hodiny se zase zastavily. Ukazovaly čas 11.55 a nevydávaly ani hlásku. Každý den přesně ve stejnou dobu. Laura se podívala na své vlastní náramkové hodinky a nastavila ručičky na hodinách do správné polohy. Opatrně otáčela malým klíčkem, dokud se znovu neozvalo jemné tikání. Pak hodiny položila zpět na krbovou římsu.

Zvuk zavírajících se vstupních dveří Lauře oznámil, že se Anthony vrací z procházky. Následovalo otočení klíčem v zámku, otevření a opětovné zavření dveří do pracovny. Tento sled zvuků byl Lauře již důvěrně známý. V kuchyni uvařila konvičku kávy, položila ji na táč spolu s hrníčkem na podšálku, stříbrným džbánek se smetanou a talířkem celozrnných sušenek. Všechno to odnesla do haly a potichu zaklepala na dveře pracovny. Když se otevřely, podala podnos Anthonymu. Vypadal unaveně; procházka ho spíš zmohla, než aby ho posilnila.

„Děkuji ti, má drahá.“

Se smutkem si povšimla, jak se mu lehce třesou ruce, když od ní táč přebírá.

„Dal byste si k obědu něco speciálního?“ snažila se z něj jemně vymámit odpověď.

„Ne, ne. Jsem si jistý, že ať už se rozhodneš uvařit cokoliv, bude to výtečné.“

Dveře se zaklaply. Došla zpátky do kuchyně a umyla špinavý hrnek, který se objevil ve dřezu. Bezpochyby ho tam nechal zahradník Freddy. Začal v Padově pracovat před pár lety, ale Laura s ním za celou tu dobu skoro nepromluvila. Kdykoliv se jejich cesty zkřížily, tvářil se přátelsky, ale ne víc, než vyžadovala základní zdvořilost. Laura začala třídit papíry. Dopisy vezme domů a přepíše je na notebooku. Když pro Anthonyho začala pracovat, dělala korektury jeho rukopisů a přepisovala je na elektrickém psacím stroji. Posledních několik let už nepsal a jí to chybělo. V mladším věku pomýšlela na kariéru spisovatelky. Mohla napsat pár románů, pracovat pro noviny nebo tak něco. Mívala spoustu plánů. Jako nadané děvče získala stipendium na místní dívčí škole, a poté jí dokonce nabídli místo na univerzitě. Mohla, ne, měla si zařídit život podle svého. Místo toho potkala Vince. V sedmnácti byla ještě příliš zranitelná, sama sebou nejistá, neznala svou vlastní cenu. Ve škole byla šťastná, ale stipendium ji občas dostávalo do nelehkého postavení. Její otec, který byl dělníkem v továrně, a matka prodavačka byli na svoji chytrou dceru nesmírně pyšní. Podařilo se jim sehnat peníze — schraňovali každíčkou penci —, aby jí mohli koupit všechny součásti drahé školní uniformy; dokonce i na boty se pár liber našlo. Každý kousek zářil novotou. Nic pro jejich holčičku nesmělo být z druhé ruky a Laura jim za to byla vděčná, opravdově a hluboce vděčná. Věděla, kolik obětí kvůli ní přinesli. Jenže to nestačilo. Být bystrá a účastnit se veškerého dění ještě neznamenal, že splyne se studentkami, které tvořily jádro třídy. S dívkami, pro něž prázdniny v zahraničí, návštěvy divadelních představení, večírky a víkendy strávené na plachetnicích představovaly běžnou věc. Samozřejmě si našla kamarádky, milé a štědré dívky,

které ji zvaly do velkých domů svých stejně milých a štědrých rodičů. Velké domy, kde se čaj podával v konvičkách, toasty ve stojáncích, máslo na talířcích, mléko ve džbáncích a zavařenina se nabírala stříbrnou lžičkou. Domy se jmény namísto čísel; domy s terasou, tenisovým kurtem a keři zastřiženými do podoby malých uměleckých děl. A s krajkovým prostíráním. Poznala jiný způsob života a byla jím okouzlená. V takových chvílích se vznášela na křídlech naděje. Doma ji najednou všechno tížilo jako balvan: mléko v láhvi, margarín v kelímku, cukr v papírovém sáčku a čaj v hrnku. V sedmnácti se tak ocitla mezi dvěma různými světy, ale doopravdy nepatřila ani do jednoho z nich. A pak potkala Vince.

Byl starší, pohledný a velmi sebevědomý. Pozornost, kterou jí projevoval, jí lichotila a jeho sebejistota na ni dělala dojem. Vince si byl jistý vším. Dokonce měl sám pro sebe přezdívku: Vince Nepřemožitelný. Prodával auta a jezdil červeným vozem Jaguar E-Type — kliše na kolech. Lauřiny rodiče její nová známost velmi rozrušila. Doufali, že vzdělání by se pro jejich dceru mohlo stát klíčem k lepšímu životu — lepšímu, než byl jejich vlastní. Chtěli jí zajistit takovou budoucnost, která by nebyla jen bojem o přežití. Možná nerozuměli krajkovému prostírání a podobným věcem, ale věděli, že život, jaký si pro svoji holčičku přáli, nebyl *jen* o penězích. Pro Lauru nebyl *nikdy* o penězích. Pro Vince Nepřemožitelného byl *pouze* o penězích. Lauřin otec brzy pro Vince, jehož skutečné příjmení znělo Darby, vymyslel vlastní soukromou přezdívku. VD = velký dutoň.

Během pozdějších smutných let Laura často přemítala, co na ní Vince vlastně vidí. Byla pohledná, ale žádná oslňující kráska, rozhodně nedisponovala tou kombinací zubů, prsou a zadku, kterou obvykle upřednostňoval. Dívky, s nimiž Vince normálně randil, si stahovaly kalhotky stejně snadno, jako si zouvaly boty. Možná pro něj

byla výzvou. Nebo něčím novým. Ať už se pro ni rozhodl z jakéhokoliv důvodu, předpokládal, že by mu mohla být dobrou ženou. Zažil hořké zklamání. Ale zdaleka ne tak hořké jako Laura.

Zpočátku bylo jednoduché svalovat vinu za všechna příkoří jenom na Vince; smýšlet o něm jako o hulvátovi z knih Jane Austenové, který si rád vyrazí s kumpány, a sebe samu vidět jako ctnostnou hrdinku, jež — ponechaná svému osudu — musí doma plést košíky na toaletní papír nebo si přišívat stuhý na klobouček. Ale někde hluboko v mysli Laura věděla, že tohle všechno je pouhá fikce. Když se jeho aférka poprvé provalila, zhroutila se. Zoufale toužila uniknout z neúnosné reality, a tak požádala lékařku o antidepresiva. Ta ale trvala na tom, že než jí léky předepíše, musí si mladá žena domluvit schůzku v manželské poradně. Z takového doporučení Laura zrovna neskákala radostí do stropu. Očekávala, že bude muset Pamela, lékařku středního věku v polyesterovém kostýmku s vlasy barvy holubí šedi, nějak přelstít, aby svůj recept získala. Místo toho se však chtě nechtě ocitla naproti stroze oblečené psychoterapeutce Rudi s blondatou hřívou a pěkně proříznutou pusou, která ji nutila postavit se tváří v tvář obtížně stravitelným faktům. Snažila se Lauru přesvědčit, aby poslouchala hlas ve své hlavě; ten, co poukazoval na nepříjemné skutečnosti a vytahoval na ni argumenty, jež nechtěla slyšet. Rudi považovala tato sezení za způsob, jak se „stát součástí své vnitřní lingvistiky“, a tvrdila, že by měla pro Lauru být „velmi příjemným zážitkem“. Laura sama je pak nazývala „paktování se s paní Pravdomluvnou“ a připadala si při nich asi stejně příjemně, jako kdyby měla poslouchat zadrhávající se céděčko, stále dokola opakující stejnou písničku. Paní Pravdomluvná měla velmi podezíravou povahu. Nespravedlivě Lauru nařkla z toho, že neunesla tíhu rodičovských očekávání

a Vince si vzala částečně proto, aby se vyhnula univerzitě. Podle jejího názoru se Laura studia na vysoké škole obávala kvůli případnému neúspěchu. Co kdyby si náhodou nabíla nos a musela se postavit na vlastní nohy? A tak, místo aby paní Pravdomluvná Lauru uklidnila, ji jen nahlodala dalšími pochybnostmi. Skutečnost však byla taková, že jakmile Laura dostala svůj prozac, stejně ji přestala poslouchat.

Hodiny v hale odbily jednu a Laura začala chystat ingredience potřebné na přípravu oběda. Rozšlehala vejce a sýr s čerstvými bylinkami ze zahrady, nalila směs na rozpálenou pánev a pozorovala, jak pění, bublá a pomalu se mění v nadýchanou zlatavou omeletu. Na podnos prostřela nažehlený bílý lněný ubrousek, na něj položila stříbrný nůž a vidličku a sklenku s bezovou šťávou. Na prahu pracovny podala táč Anthonyemu a převzala od něj zbytek dopolední svačiny. Sušenky zůstaly netknuté.

KAPITOLA 3

EUNICE

o čtyřicet let dříve...

květen 1974

Rozhodla se pro kobaltově modrý klobouček. Babička jí jednou řekla, že člověk sice může být vinou genů ošklivý a kvůli nedostatku vzdělání nevědomý. Nic na světě však v žádném případě neomlouvá hloupost. A škola hloupá byla. Eunice vždycky patřila mezi chytré, ale neposedné dívky. Škola ji příliš nudila, než aby se pokoušela dosáhnout obстоjných výsledků. Toužila po vzrušení, chtěla naplno prožít každou minutu svého života. Její práce, skládající se z nekonečného ťukání do psacího stroje a zakládání slo-žek, byla nudná a nezáživná. A takoví byli i lidé, kteří s ní seděli v omšelé kanceláři. Podle jejích rodičů šlo o slušné a poctivé zaměstnání, Eunice se však na takovém místě mohla ukousat nudou. Jediný únik z unylé šedi života pro ni představovaly filmy a knihy. A tak četla vždy a všude, jako by na tom závisel její život.

Pak Eunice jednoho dne uviděla v časopise inzerát:

Hledá se asistentka pro zavedeného vydavatele.

Plat žalostný, ale práce zábavná!

Tohle byla práce přesně pro ni. Eunice neváhala ani minutu.

Pohovor se konal ve čtvrt na jednu odpoledne. Vyrasila s dostatečným předstihem, a tak se mohla zbytek cesty beze spěchu procházet městem. Vnímala zvuky a vůně města a ukládala si je do paměti. Ulice byly přeplněné lidmi a Eunice se nechala unášet davem, čas od času narážejíc do postav, které z nějakého důvodu vybočily z jednolité masy chodců. Kývla hlavou na číšníka zametajícího chodník

před restaurací U Mlsné ryby a uskočila stranou, aby se vyhnula nepříjemnému střetu s tělnatou zpocenou turistkou. Ta měla nos zabořený do knižního průvodce a úplně se zapomněla dívat na cestu. Eunice si všimla vysokého muže, který čekal na rohu Great Russel Street, a usmála se na něj. Jeho hezký obličej vypadal utrápeně. V okamžiku, kdy kolem něj procházela, zaznamenala každický detail. Byl pěkně stavěný a pohledný, měl modré oči a způsoby dobře vychovaného mladého muže. Úzkostlivě kontroloval hodinky a rozhlížel se ulicí nahoru a dolů. Očividně na někoho čekal a ten někdo měl zpoždění. Zato Eunice měla stále času dost, takže jen tak bloumala kolem. Hodiny ukazovaly teprve za pět minut dvanáct. Její myšlenky se zatoulaly k blížícímu se pohovoru a jejímu možnému budoucímu zaměstnavateli. Doufala, že by mohl vypadat jako muž čekající na rohu, jehož před chvilkou mījela. Ale možná to nakonec bude žena, žena ostrá jako břitva s černými vlasy ostríhanými na mikádo a rudou rtěnkou. Když došla k cíli své cesty — lakovaným zeleným dveřím na Bloomsbury Street —, nejasně zaznamenala dav mačkající se na protějším chodníku a vzdálené houkání sirén. Stiskla zvonek a čekala — s rovnými zády, patami u sebe a hlavou hrdě vztyčenou. Na schodech se ozvaly rychlé kroky a dveře se prudce rozlétly.

Eunice se do toho muže zamilovala, jakmile ho uviděla. Vzhledově se nijak výrazně nelišil od většiny ostatních: střední váha, střední výška, světle hnědé vlasy, příjemná tvář, dvě oči a dvě uši, jeden nos a jedna ústa. Ale všechny tyto jednotlivé části nějakým kouzlem dohromady tvořily úchvatné mistrovské dílo. Sevřel jí ruku, jako by ji chtěl zachránit před utonutím, a táhl ji za sebou po schodech. Cestou nahoru ji vítal, sotva popadaje dech vynaloženým úsilím a nadšením: „Vy musíte být Eunice. Moc mě těší, že vás poznávám. Říkejte mi Bomber. Nikdo mi už jinak neřekne.“